

Keegi
Teine

LIINA VAGULA

Keegi Teine

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Anu Rooseniit
Kujundanud Liis Karu

© Liina Vagula ja Tänapäev, 2018
ISBN 978-9949-85-372-4

Raamat võitis Lastekirjanduse Keskuse ja Tänapäeva
ühistöös korraldatud 10. noorteromaanide konkursil 2. koha.

Trükitud AS Pakett trükikojas
www.tnp.ee

Elise

Läbi une kuulen lindude siristamist. Millal ma küll varem olen kuulnud meie kolmetoalise korteri aknast midagi muud kui automüra, koerte haukumist ja vahel harva ka mõne varese kraaksatust? Sirutan end veidi. Voodi mu all on ka kuidagi kriuksuvam ja vetruvam kui tavaliselt. Avan ehmatusega silmad. Näen jubedat kollast väikeste lilledega tapeeti mulle vastu jõllitamas. Võpatan. Kus ma olen?

Ajan end istuli ning tunnen, kuidas paanika minu sees aina kasvab. Ma ei näe oma valget riidekappi ega nurgakirjutuslauda. Ma ei näe arvutit ega draakonipuud. Küll aga näen hirmsat nõukaaegset mööblit, sellist, nagu vanatädi Lindal on. Pruunid läikivad maast laeni kapid, suur kolmeosaline peegel, pruunikas umbmäärane vaip. Ja tuba on nii väike!

Sulen uuesti silmad ning avan siis taas. Ikka sama pilt. Näpistan end, et veenduda, kas olen tõesti ärkvel. Tõusen voodis istuli ning näen oma peegelpilti hirmsas kolmeosalises suures peeglis. Mulle vaatab vastu kolm potisoenguga rohe-

lises pikas öösärgis tüdrukut. Siis vaatan korra oma varbaid ning liigun pilguga ülespoole. See ei ole mina. See EI OLE ju MINA! Katsun ennast ja mõistan, et see, keda ma peeglist näen, olengi seesama mina, kelleks ma olen muutunud. Ei ole enam minu blonde juukseid. Vaatan oma sõrmi – ei ole geelküüsi, on vaid koledad küünehakatised.

Vaatan veel kord tuba ja siis silmitsen tüdrukuid. Ma olen keegi teine! Aga kes? Mida rohkem ma peeglist vastu vaata vaid tüdrukuid uurin, seda rohkem hakkab mõistma, mis toimub. Meenuvad pildid meie perekonnaalbumitest. Minu ema. Vaatan tuba tähelepanelikumalt. Minu ema kodu. Olen nagu ema samas vanuses.

„Klaarika, oled sa üleval?“ kostub hääl, mis on tuttav, ent samas veidi võõras.

Nüüd on selge, nii ongi. Minu ema nimi. Minu vanaema hääl, tõsi küll veidi nooruslikum, kui mina olen harjunud kuulma.

Tunnen, et õhk saab otsa ja pea hakkab ringi käima. Jooksen akna juurde ja kisun selle lahti, et õhku saada. Mida ma teen? Mida ma ometi teen? Tean, et kohe tuleb vanaema tupp ja arvab, et see on mu ema. Ta saadab mind kooli. Kooli, mis on minu jaoks täiesti võõras, inimeste sekka, keda ma ei tunne.

On ainult üks väljapääs! Jooksen tagasi voodisse ja tõmban endale teki kõrvuni peale. Jõuan viimasel hetkel, sest juba avabki vanaema ukse.

„Klaarika, sa oled ikka veel voodis? Veerand tunni pärast on koolibuss teeristis, sa pead kiiremini liigutama!“

„Ma...“ kõhatan, sest hääl, mis minu seest tuleb, tundub mulle võõras.

„Ma ei tunne end täna eriti hästi,“ suudan kuidagi suuri-vaevu kuuldavale tuua.

„Tõesti?“

Vanaema tuleb, istub voodile, katsub mu laupa ning vaatab mind uurivalt.

Vanaema nahk on palju siledam, kui ma olen harjunud nägema. Juuksed on tumedad, kuid hirmsas soengus.

„Palavikku sul muidugi ei ole, aga kuidagi kahvatu oled küll täna. Küllap sa pole ikka veel üle saanud sellest, mis nädalalõpul juhtus.“

Midagi juhtus?

„Ei valuta, lihtsalt pea käib kuidagi ringi ja hirmus nõrkus on,“ lausun. Ega ma palju valetagi, sest tunnen, kuidas süda nii tugevasti lööb, et paneb jalad all värisema ning südame pööritama.

„Hea küll. Võid ju ühe päeva puhata ka. Sul õppimisega niikuinii probleeme pole. Pealegi, on täitsa üllatav, et sa nii viisi vabatahtlikult koju jääd. Tavaliselt sa ju kipud haigenagi kooli.“

Vanaema tõuseb ning lisab veel: „Ma lähen nüüd tööle. Hommikusöök on laua peal. Puhka siis ilusti välja! Öhtul näeme!“

„Õhtuni!“

Kuulen, kuidas uks ta järel sulgub. Hingan korraks kergendunult, kuid samas hakkavad kümned paanilised mõtted mulle korraga pähe tungima. Püüan meenutada seiku oma ema minevikust ja vanaema-vanaisa elust. Kellena mu vanaema töötaski? Õmblejana. Jah. Õmblejana. Seega tuleb ta koju tõenäoliselt kell viis. Aga kus on vanaisa? Tõenäoliselt ka töö. Mis kell ta võiks koju tulla? Vanaisa on aastaid traktorite ja kombainide peal töötanud ning on seetõttu masinate hingeeluga palju rohkem kursis kui inimeste omaga. Niisiis on ta praegu kuskil põllul kündmas või mida iganes aprillis traktoriga tehakse. Ja kas üldse ongi aprill? Vaatan kirjutuslauale. Õnneks on seal rebitavate lehtedega kalender. Vastu vaatab 15. aprill.

Mu tädi Siret on emast kaks aastat vanem, nii et tõenäoliselt on ta praegu kuskil ühikas ning enne nädalavahetust koju ei tule.

Niisiis on maja vaba. Tuleb kiiresti midagi välja mõelda. Kuidas siit minema saada? Ja kuidas ma siia üldse sain?

Istun voodile ja hakkan meenutama. Henri. Vanalinn. Ema. Ema auto. Ei, viimased mälestused ei ole kuigi meeldivad. Äkki peaksin uuesti magama minema?

Lähen tagasi teki alla ja sulen silmad. Aga une asemel tulevad hoopis mälestused eilsest õhtust. Henri. Minu ja ema tüli. Meenuvad kõik need koledused, mida ma emale vihahoos ütlesin, kui autoga kodu poole sõitsime.

„Ma kutsun homme ühe inimese külla.“

„Ja siis?“

„Palun ole temaga viisakas.“

„Kas ma siis ei ole tavaliselt su külalistega viisakas?“

„See on üks mees.“

Või nii? Mees! Ah et nüüd arvab ema, et on õige aeg tuua majja uus mees. Mu isa ju alles...

Nojah, võib-olla mitte alles, aga ikkagi kolm aastat tagasi oli ta alles meiega.

„Sa ei tohi!“

„Eliise, kallikene, saa aru. Elu läheb edasi. Ühel päeval oled sa nii suur, et lood oma pere. Ja ma tahan, et minu kõrval ka keegi oleks.“

„Sa tahad. Sinu tahtmised siin ainult loevadki. Mina ei tähenda midagi!“

Tunnen, et mu hääl muutub järjest hüsteerilisemaks.

„Sa tead, kui kallis sa mulle oled!“

„Aga tundub, et sulle sellest ei piisa.“

„Kallis, saa aru. Tä tuleb lihtsalt külla. Lihtsalt külla. Ja ma tahan, et sa saaksid temaga tuttavaks.“

„Ma ei taha kellegagi tuttavaks saada. Saad aru?“ Mu tuju on viimase peal halb ja nüüd ema oma peikajutuga.

„Olen sinust Johannesele palju rääkinud. Tä tahab väga sinuga kohtuda.“

„Mul suva! Ma ei kohtu ühegi suvalise tüübiga.“

„Tä ei ole suvaline inimene,“ tunnen tä hääles ärritust. „Saa

aru, ma tunnen end üksikuna. Õnnetuna. Johannes ei ole mu eluarmastus, aga...

Sellel hetkel vihkasin oma ema. Kui ta vaid teaks, kui õnnetu mina tol hetkel olin... Ja siis veel tema ja mingi mees... Ühelt poolt on ta täiesti muldvana mõttemaailmaga, arvates, et kõik, mis on vähegi moodne ja kaasaegne on halb. Muud ei kuulegi enam: „Ära istu arvutis! See seelik on liiga lühike. See küünelakk on liiga ere. Miks sa nii tihti oma juukseid pead värvima? Ära siis väga kaua väljas ole! Ära kuula muusikat nii kõvasti! Korista oma tuba ära! Sinu kord on nõusid pesta.“

Samas aga on ta nii kahepalgeline! Kui mina suhtlen pois- tega arvutis, on see halb, kui tema semmib mingite võõrastega ja tassib neid koju, siis see on ok. Kõik, mis talle sobib, on hea. Vihkan sellist elu! Igatsen oma isa. Perekonda, mis meil oli kolm aastat tagasi.

Nüüd aga olen täiesti üksi. Lisaks veel lõksus oma ema kehas.